

Pamětnice - paní Anna Novotná, rozená Dudíková

Nahrávání: 25. 2. 2025, 7.3. 2025

Tým: Matyáš Flener, Laura Jelenová, Kateřina Labská, Emma Kladívková

Anna Novotná se narodila do rodiny Dudíkových v červenci roku 1932 v Oplotech u Žatce. Rodiče pocházeli ze Slovenska. Její otec bojoval v první světové válce a byl zajat v Rusku. I proto uměl rusky. Dojížděli za prací do Německa jako zemědělské dělníci. Rodina byla chudá a často se stěhovala. Nějakou dobu žili i na statku v Mlýncích, který patřil rodině Lažanských z Chyše.

„Když jsem šla do první třídy tak máma, neměla jsem co obout, to jsem měla takový boty rozbitý, tak máma pytel od brambor rozstříhala, takovýhle čtverce nadělala. Tam mi dala nohu ten pytel takhle dala, provazem utáhla a tak jsme šli hodinu pěšky do školy.“

Od října 1938 byli Chyše přičleněny k Nacistickému Německu. Po záboru Sudet měla rodina paní Novotné odjet transportem na Slovensko.

„No, jenže máma než došla na ten Vladař za tím tátou, tam na tu pastvu, tak ten transport odjel. No a my jsme tam zůstali a tam jsem začala chodit do první třídy.“

Paní Novotná chodila do německé školy a němčinu si procvičovala s dcerou Lažanských. Hrabě Lažanský se ženou rodinu Dudíkových na statku pravidelně navštěvovali.

„On seděl na tom kočáru a co pane Dudík jak se máte, on mluvil česky náš táta slovensky že jo, jak se máte a on říkal „pane hrabě o co bych vás prosil,“ „copak pane Dudík,“ „já bych potřeboval mouku na chleba“ a von vždycky si brával, naše máma pékávala chleba a tři kilový bochníky a teď když ona byla vyndávala upekla ten chleba tak on přijel a ona mu ten chleba dala a on si tak liboval.“

Pak se rodina Dudíkových roku 1944 přestěhovala na statek do Struhař u Lubence. Tam měli několik zážitků s ruskými vojáky

„Tam znásilnili 12ti letou holku a táta to řekl tomu komandér to byl a tak říkal hele on šel a toho vojáka zastřelil.“

Bombardování Plzně na konci 2. světové války paní Novotná jen slyšela. Jednou jim ale bomba spadla i na jejich pole.

„Táta povídá : „ Ančo schovej se. Lehni si, lehni si, schovej se.“ Tak já jsem lehla on si leh. A teď to letělo, dopadlo to, nevybouchlo. Táta povídá: „Tak to bomba nebyla, to byla benzínová nádrž.“

Těsně před koncem 2. světové války se s nimi pan lažanský rozloučil a v noci odletěl s rodinou, pryč z protektorátu. Od té doby se už paní Novotná viděla jen s jejich dcerou. Chyše pak paní Novotná několikrát navštívila a porovnávala své vzpomínky se skutečností.

„Žlutice Vladař, tam byla louka. Tam pásal krávy, kopec. Teď když jsem tam šla tak on tam je pole.“

Stejně jako její rodiče pracovala paní Novotná celý život v zemědělství. Do důchodu odešla v roce 1986. Pracovat ale nepřestala. Například pomáhala zedníkům na stavbě.

Má 26 vnučat a pravnoučat, dokonce jedno praprawnouče. Žije v domě s pečovatelskou službou v Žebráku a těší se pevným vztahům se všemi příbuznými i s žijícími sourozenci.